

udtalte den 4. Maj 1911, Folketingstidende Sp. 7620 nederst, om 8 Timers Arbejdsdagen: „Vil man naa noget i denne Retning, kan jeg ikke tænke mig, at det kan naas ad anden Vej end igennem det internationale Arbejderpartis egne Bestræbelser. Hvis det internationale Arbejderparti er i Stand til at sætte igennem en 8 Timers Normalarbejdstid, tror jeg egentlig ikke, at Ulykken er større, thi det væsentlige er, at det ene Land ikke skal betale mere end det andet Land, at Industrien og Arbejdet i det ene Land ikke skal staa tilbage for det andet Lands paa Grund af, at det ene Land har kortere Arbejdstid end det andet. Kunde Arbejderne internationalt sætte det igennem, er det muligt, at det vilde blive til det gode; jeg er tilbøjelig til at tro det“. Ja, nu er det Tidspunkt kommet, da 8 Timers Dagen er en international Kendsgerning, og jeg haaber, at det ærede Medlem, som jeg nys har citeret, og hans Parti kan stemme saavel for Konventionen som for Lovforslaget. Den Frygt, der fra visse Hold næres for, at den danske Nation skal komme først, naar det er en stor og god Sag, det drejer sig om, maa være besejret, og den Fejl, det har været af vor Nation, at vi er løbet fra vor Underskrift, fra vore Løfter og Forpligtelser som Medlem af Folkenes Forbund, vil dermed være rettet.

Jeg anbefaler hermed det foreliggende Lovforslag til det høje Tings Velvillie.

Jønson: Naar man ser Tilslutningen til dette Møde, giver den just ikke noget Indtryk af, at Medlemmerne interesserer sig meget for disse efter min Mening meget vigtige Lovforslag. Det er jo dog saaledes, at disse to Lovforslag vedrører Tusinder og atter Tusinder af vore Medborgere her i Landet. Disse Lovforslag har tidligere været til Behandling under en helt anden Situation end den, vi nu befinder os i. Ærede Medlemmer vil vide, at disse Konventioner er blevet forelagt af den forrige Regering paa den højst mærkelige Maade, at man mente, man var forpligtet til at forelægge Forslagene, men ikke til at anbefale dem. Nu er Situationen den, at den nuværende højtærede Regering ikke alene forelægger Forslagene, men ogsaa med sit Partis Støtte meget varmt anbefaler dem til Vedtagelse.

Jeg er en af dem, som ser noget stort i denne Begyndelse til en international Lovgivning, navnlig paa det her omhandlede Omraade. Jeg vil haabe — og jeg tror for Resten, at dette Haab en Gang vil gaa i Opfyldelse —, at Folket selv faar Lov til

at vælge sine Repræsentanter i disse Institutioner, som er fastslaaet gennem Folkenes Forbund. Alene af Navnet „Folkenes Forbund“ maa man fornuftigvis faa det Indtryk, at det brede Lag af Befolkningen skulde kunne øve Indflydelse paa de Sager, som afgøres der. Indtil nu har det været saaledes, at det er Regeringerne, der sender deres delegerede, saaledes at vedkommende Regering naturligvis i Forvejen er enig med sine delegerede om, hvilke Beslutninger, der skal tages, og saaledes er jo i Virkeligheden Spørgsmaalet om, at man skulde have i det mindste en Hviledag om Ugen, ogsaa taget. Ser man paa Socialraadets Betænkning, er der desværre ikke Enighed derom. En Mand som Hr. Langkjær, der er Formand for en stor Arbejdsgiverinstitution her i Landet, og som for øvrigt, hvad den ærede foregaaende Taler gjorde opmærksom paa, har skiftet Mening i mangfoldige af den Slags Spørgsmaal af social Betydning, har ogsaa gjort det i dette Tilfælde. Men ser man paa, hvad den forrige Indenrigsminister har meddelt det internationale Bureau, kan jeg ikke faa anden Opfattelse end, at det er Meningen, at vi vil være med til at ratificere denne Konvention og Konventioner af lignende Art, fordi vi er et Land, der paa den sociale Lovgivnings Omraade staar nok saa langt fremme som en Del andre, og man siger ganske rigtigt, at netop derfor vil Danmark være med til at tage saadanne Beslutninger.

Ser man paa de faa Lande, som i dette Øjeblik eller i alt Fald i forrige Aar havde ratificeret denne Konvention, er det jo i Virkeligheden faa og ret smaa Lande, nemlig: Finland, Indien, Rumænien, Czekoslovakiet og Estland, forholdsvis ganske smaa Lande, og for nogles Vedkommende Lande, som først er opstaaet efter Verdenskrigen. Det forekommer mig derfor, at den høje Rigsdag maa kunne indse, at hvis et Land som Danmark, der er kendt over den hele Verden som et Land, der gaar fremad med Hensyn til social Lovgivning, ratificerer denne Konvention, saa vil ogsaa andre Lande med mere Alvor tage denne Sag op til Løsning. Jeg tillægger derfor ikke Hr. Langkjærs og hans Meningsfællers Udtalelser nogen som helst Betydning for os her i Rigsdagen med Hensyn til Bedømmelsen af denne Konvention og dette Lovforslag. Og ser vi paa vor øvrige Lovgivning, viser det sig, at Rigsdagen allerede for mange Aar siden har indset, at det var nødvendigt at fastslaa en Hviledag for Arbejderne i større Virksomheder; der findes saaledes Bestem-